

“मीठे बच्चे- एक बाबाको यादमा रहनु नै अव्यभिचारी याद हो, यस यादद्वारा तिम्रो पाप काटिन सक्छ ।”

प्रश्न:- बाबा जे सम्भाउनुहुन्छ त्यसलाई कसैले सहज मान्छन्, कसैले मुश्किल सम्भन्छन्- यसको कारण के हो ?

उत्तर:- जुन बच्चाहरूले धेरै समय भक्ति गरेका छन्, आधा कल्पदेखिका पुराना भक्त हुन्, उनीहरूले बाबाका हरेक कुरालाई सहजै मान्छन्, किनकि उनीहरूलाई भक्तिको फल मिल्छ । जो पुराना भक्त होइनन् उनीहरूलाई हरेक कुरा बुझ्नमा मुश्किल लाग्छ । अरू धर्मकाले त यस ज्ञानलाई बुझ्न पनि सक्दैनन् ।

ओम् शान्ति । मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ- तिम्री बच्चाहरू सबै के गरिरहेका छौ ? तिम्रो हो अव्यभिचारी याद । एक हुन्छ व्यभिचारी याद, अर्को हुन्छ अव्यभिचारी याद । तिम्री सबैको हो अव्यभिचारी याद । कसको याद छ ? एक बाबाको । बाबालाई याद गर्दा-गर्दै पाप काटिनेछ र तिम्री वहाँ पुग्नेछौ । पावन बनेर फेरि नयाँ दुनियाँमा जानु छ । आत्माहरूलाई जानु छ । आत्माले नै यी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा सबै कर्म गर्छ नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भ र मलाई याद गर । मनुष्यहरू त अनेकानेकलाई याद गर्छन् । भक्तिमार्गमा तिमिले याद गर्नु छ एकलाई । भक्ति पनि पहिला-पहिला तिमिले उँचभन्दा उँच शिवबाबाको नै गरेका थियौ । त्यसलाई भनिन्छ अव्यभिचारी भक्ति । उहाँ नै सबैलाई सद्गति दिने रचयिता बाबा हुनुहुन्छ । उहाँबाट बच्चाहरूलाई बेहदको वर्सा मिल्छ । भाइ-भाइबाट वर्सा मिल्दैन । वर्सा सदैव पिताबाट बच्चाहरूलाई मिल्छ । धेरथोर कन्याहरूलाई पनि मिल्छ । उनीहरू त फेरि गएर हाफ पार्टनर बन्छन् । यहाँ त तिम्री सबै आत्माहरू हो । सबै आत्माहरूका पिता एक हुनुहुन्छ । सबैलाई बाबासँग वर्सा लिने हक छ । तिम्री हो भाइ-भाइ, हुन त शरीर स्त्री-पुरुषको छ । आत्मा सबै भाइ-भाइ हुन् । उनीहरू त केवल भन्छन् मात्र, हिन्दू-मुसलमान भाइ-भाइ । अर्थ बुझ्दैनन् । तिम्री अहिले अर्थ बुझ्दछौ । भाइ-भाइ अर्थात् सबै आत्माहरू एक बाबाका सन्तान हुन् फेरि प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान भाइ-बहिनी हुन् । अहिले तिम्री जान्दछौ- यस दुनियाँबाट सबैलाई फर्केर जानु छ । जति पनि मनुष्यहरू छन्, सबैको पार्ट अब पूरा हुन्छ । फेरि बाबा आएर पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा लैजानुहुन्छ, पारी लैजानुहुन्छ । गायन पनि गर्छन्- खिवैया पार लगाउनुहोस् अर्थात् सुखधाममा लैजानुहोस् । यो पुरानो दुनियाँ बदलिएर फेरि नयाँ दुनियाँ अवश्य बन्नु छ । मूलवतनदेखि लिएर सारा दुनियाँको नक्शा तिम्रो बुद्धिमा छ । हामी आत्माहरू सबै स्वीटधाम, शान्तिधामका निवासी हौं । यो त बुद्धिमा याद छ नि । हामी जब सत्ययुगी नयाँ दुनियाँमा हुँदा बाँकी अरू सबै आत्माहरू शान्तिधाममा रहन्छन् । आत्मा त कहिल्यै विनाश हुँदैन । आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ । त्यो कहिल्यै पनि विनाश हुन सक्दैन । मानौं, यिनी इन्जीनियर हुन् फेरि ५ हजार वर्षपछि हुबहु यस्तै इन्जीनियर बन्नेछन् । यही नाम, रूप, देश, काल रहनेछ । यी सबै कुरा बाबा नै आएर सम्भाउनुहुन्छ । यो अनादि-अविनाशी ड्रामा हो । यस ड्रामाको आयु ५ हजार वर्ष हो । सेकेण्ड पनि घटी बढी हुन सक्दैन । यो अनादि बनी-बनाऊ ड्रामा हो । सबैलाई पार्ट मिलेको छ । देही-अभिमानि भएर, साक्षी भएर खेललाई हेर्नु छ । बाबाको त देह छँदैछैन । उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, बीजरूप हुनुहुन्छ । बाँकी आत्माहरू जुन माथि निराकारी दुनियाँमा रहन्छन्, उनीहरू फेरि आउँछन् नम्बरवार पार्ट बजाउन । पहिला-पहिला नम्बर शुरू हुन्छ देवताहरूको । पहिलो नम्बरको नै राजाईको (डिनायस्टी) चित्र छ फेरि चन्द्रवंशी राजाई (डिनायस्टी)को पनि चित्र छ । सबै भन्दा उँच हुन् सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणको राज्य, उनीहरूको राज्य कहिले कसरी स्थापना भयो ? यो कुनै पनि मनुष्य मात्रले जान्दैनन् । सत्ययुगको आयु नै लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन् । कसैको पनि जीवनीलाई जान्दैनन् । यी लक्ष्मी-नारायणको जीवनीलाई जान्नुपर्छ । नजानिकनै ढोग्नु अथवा महिमा गर्नु यो त गलत हो । बाबा बसेर मुख्य-मुख्य जो छन् उनीहरूको जीवनी सुनाउनुहुन्छ । अहिले तिम्री जान्दछौ- कसरी यिनीहरूको राजधानी चल्छ । सत्ययुगमा श्रीकृष्ण थिए नि । अहिले त्यो कृष्णपुरी फेरि स्थापना भइरहेको छ । कृष्ण त हुन् स्वर्गका राजकुमार । लक्ष्मी-नारायणको राजधानी कसरी स्थापना भयो- यो सबै तिमिले जान्दछौ ।

नम्बरवार माला पनि बनाउँछन् । फलाना-फलाना मालाको दाना बन्नेछन् । तर चल्दा-चल्दै फेरि हार पनि खान्छन् । मायाले हराइदिन्छ । जबसम्म सेनामा छन्, यिनी कमान्डर हुन्, यिनी फलाना हुन् भनिन्छ । फेरि मर्छन् । यहाँ मर्नु अर्थात् अवस्था कम हुनु, मायासँग हार्नु हो । खतम हुन्छन् । *आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती... अहो मम माया... फारकती देवन्ती* हुन जान्छन् । *मरजीवा* बन्छन्, बाबाको बन्छन् फेरि राम राज्यबाट रावण राज्यमा जान्छन् । यसैको

बारेमा नै फेरि युद्ध देखाइएको छ— कौरव र पाण्डवहरूको । फेरि असुरहरू र देवताहरूको पनि युद्ध देखाइएको छ । एक युद्ध देखाए हुन्थ्यो नि । दुई किन ? बाबा सम्भाउनुहुन्छ— यहाँको नै कुरा हो । लडाईं त हिंसा हुन जान्छ, यो त हो नै अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म । तिमी अहिले डबल अहिंसक बन्छौ । तिम्रो हो नै योगबलको कुरा । हतियार आदिले तिमी कसैलाई केही गर्दैनौ । त्यो तागत त क्रिश्चियनमा पनि धेरै छ । रूस र अमेरिका दुई भाइ हुन् । यी दुईको प्रतिस्पर्धा छ, बम आदि बनाउने । दुवै एक-अर्को भन्दा बलिया छन् । यति तागत छ, यदि दुवै आपसमा मिले भने सारा संसार माथि राज्य गर्न सक्छन् । तर नियम छैन, बाहुबलबाट कसैले विश्वभरि राज्य (विजय) पाउन सकोस् । कहानी पनि देखाउँछन्— दुई बिरालो आपसमा लडे, मक्खन (नौनी) बीचमा तेस्रोले खाइदियो । यी सबै कुरा अहिले बाबाले सम्भाइरहनुभएको छ । यिनलाई कहाँ थाहा थियो र । यी चित्र आदि पनि बाबाले नै दिव्य दृष्टिले बनाउनुभएको हो र अब सम्भाइ रहनुभएको छ, उनीहरू आपसमा लड्छन् । सारा विश्वको बादशाही तिमीले लिन्छौ । उनीहरू दुवै धेरै शक्तिशाली छन् । जहाँतहाँ आपसमा लडाइ दिन्छन् । फेरि मदत दिइरहन्छन् किनकि उनीहरूको पनि व्यापार हुन्छ जबरदस्त । त्यसैले जब दुई बिरालाहरू आपसमा लड्छन् अनि त बारूद आदि काममा आउनेछ । जहाँतहाँ दुईलाई लडाउँछन् । यो हिन्दुस्तान-पाकिस्तान पहिला कहाँ भिन्दै थियो र ! दुवै एउटै थियो, यो सब ड्रामामा निश्चित छ । अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ— योगबलद्वारा विश्वको मालिक बन्ने । उनीहरू आपसमा लड्छन्, मक्खन बीचमा तिमीले खाइदिन्छौ । मक्खन अर्थात् विश्वको बादशाही तिमीलाई मिल्छ र धेरै साधारण रीतिले मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, पवित्र अवश्य बन्नु छ । पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँमा चल्नु छ । त्यसलाई भनिन्छ वाइसलेस वर्ल्ड, सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ । हरेक चीज सतोप्रधान, सतो, रजो, तमोमा अवश्य आउँछ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिमीमा यो बुद्धि थिएन किनकि शास्त्रहरूमा लाखौं वर्ष भनिदिएका छन् । भक्ति हो नै अज्ञान अन्धकार । यो पनि पहिला तिमीलाई कहाँ थाहा थियो र ! अब बुझेका छौ उनीहरू त भनिदिन्छन् कलियुग अर्भै ४० हजार वर्ष चल्नेछ । ठीक छ, ४० हजार वर्ष पूरा होस् फेरि के हुनेछ ? कसैलाई पनि यो थाहा छैन त्यसैले भनिन्छ अज्ञान निन्द्रामा सुतेका छन् । भक्ति हो अज्ञान । ज्ञान दिने त एकै बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । तिमी हौ ज्ञान नदीहरू । बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई अर्थात् आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टीचर पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । अरू कसैले पनि यस्तो भन्दैनन्— यिनी हाम्रा पिता, टीचर, गुरु हुनुहुन्छ । यो त हो बेहदको कुरा । बेहदका पिता, टीचर, सतगुरु हुनुहुन्छ । स्वयम् बसेर सम्भाउनुहुन्छ— म तिम्रो सुप्रीम (परम) पिता हुँ, तिमी सबै मेरा सन्तान हौ । तिमी पनि भन्छौ— बाबा, हजुर उही हुनुहुन्छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— तिमी कल्प-कल्प मिल्छौ । त्यसैले उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा, सुप्रीम । उहाँ आएर बच्चाहरूलाई सबै कुरा सम्भाउनुहुन्छ । कलियुगको आयु अर्भै ४० हजार वर्ष भन्नु एकदमै गफ हो । ५ हजार वर्षमा सबै आइहाल्छ । बाबा जे सम्भाउनुहुन्छ तिमी मान्छौ, बुझ्छौ । यस्तो होइन कि तिमीले मान्दैनौ । यदि मान्दैनथ्यौ भने यहाँ आउदैनथ्यौ । यस धर्मका होइनन् भने फेरि मान्दैनन् । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— सारा आधार भक्तिमा छ । जसले धेरै भक्ति गरेका छन्, भक्तिको फल पनि उनीहरूलाई नै मिल्नुपर्छ । उनीहरूलाई नै बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ । तिमी जान्दछौ— हामी नै देवता विश्वको मालिक बन्छौ । बाँकी थोरै दिन छ । यस पुरानो दुनियाँको विनाश त देखाइएको छ, अरू कुनै शास्त्रमा यस्तो कुरा छैन । एक गीता नै हो हिन्दूहरूको धर्म शास्त्र । हरेकले आफ्नो धर्म शास्त्र पढ्नु पर्छ र त्यो धर्म जसद्वारा स्थापना भयो उनलाई पनि जान्नु पर्छ । जस्तो क्रिश्चियनहरूले क्राइस्टलाई जान्दछन्, उनलाई नै मान्छन्, पूज्छन् । तिमी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हौ, त्यसैले देवताहरूलाई नै पूज्छौ । तर आजभोलि आफूलाई हिन्दू धर्मको भनिदिन्छन् ।

तिमी बच्चाहरू अहिले राजयोग सिक्किरहेका छौ । तिमी राजऋषि हौ । उनीहरू हुन् हठयोग ऋषि । रात-दिनको फरक छ । उनीहरूको संन्यास हो हदको । केवल घरबार छोड्ने । तिम्रो संन्यास वा वैराग्य हो सारा पुरानो दुनियाँलाई छोड्ने । पहिला-पहिला आफ्नो घर स्वीट होममा गएर फेरि नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा आउनेछौ । ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ । अहिले त यो पतित पुरानो दुनियाँ हो । यो बुझ्नुपर्ने कुरा हो । बाबाद्वारा पढ्छौ । यो त अवश्य सत्य हो नि । यसमा निश्चय नहुने त कुरा नै छैन । यो ज्ञान बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । उहाँ बाबा टीचर पनि हुनुहुन्छ, सच्चा सतगुरु पनि हुनुहुन्छ, साथमा लैजानेवाला । ती गुरुहरू त बीचमा छोडेर जान्छन् । एउटा गुरु गयो भने अर्को गुरु बनाउँछन् । उनको चेलालाई गद्दीमा बसाउनेछन् । यहाँ त छ बाबा र बच्चाहरूको कुरा । त्यो फेरि हो गुरु र चेलाको वर्साको हक । वर्सा त बाबाको नै चाहिन्छ नि । शिवबाबा आउनुहुन्छ नै भारतमा । शिवरात्रि र कृष्णको रात्रि

मनाउँछन् नि । शिवको जन्मपत्री त छैन । सुनाउने कसरी ? उहाँको तिथि-मिति त हुँदैन । कृष्ण जो पहिलो नम्बरका हुन्, उनको देखाउँछन् । दीपावली मनाउनु त दुनियाँका मनुष्यहरूको काम हो । तिमी बच्चाहरूको लागि दीपावली कहाँ हो र । हाम्रो नयाँ वर्ष, नयाँ दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ । अहिले तिमी नयाँ दुनियाँको लागि पढिरहेका छौ । अहिले तिमी छौ पुरुषोत्तम संगमयुगमा । त्यो कुम्भको मेलामा कति धेरै मनुष्यहरू जान्छन् । त्यो हो पानीको नदीहरूमा मेला । कति धेरै मेला लाग्छ । उनीहरूको पनि भित्र धेरै पंचायत हुन्छ । कहिलेकाँही त उनीहरूको आपसमा नै ठूलो भगडा हुन जान्छ किनकि देह-अभिमानी छन् नि । यहाँ त भगडा आदिको कुरा नै छैन । बाबा केवल भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गर । तिम्रो आत्मा जुन सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बनेको छ, खाद परेको छ नि, त्यो योग अग्निले नै निस्कनेछ । सुनारहरूले जान्दछन्, बाबालाई नै पतित-पावन भनिन्छ । बाबा सुप्रीम सुनार हुनुभयो । सबैको खाद निकालेर सच्चा सुन बनाइदिनुहुन्छ । सुन अग्निमा हालिन्छ । यो हो योग अर्थात् यादको अग्नि किनकि यादबाट नै पाप भस्म हुन्छ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान यादको यात्राबाट नै बन्नु छ । सबै त सतोप्रधान बन्दैनन् । कल्प पहिला जसरी नै पुरुषार्थ गर्नेछन् । परम आत्माको पनि ड्रामामा पार्ट निश्चित छ, जो निश्चित छ त्यो भइरहन्छ । बदलिन सक्दैन । रील घुमिरहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— पछि गएर तिमीलाई गोपनीय कुरा सुनाउनेछु । पहिला-पहिला त यो निश्चय गर्नु छ— उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता । उहाँलाई याद गर्नु छ । मनमनाभवको पनि अर्थ यही हो । बाँकी कृष्ण भगवानुवाच त हुँदै होइन । यदि कृष्ण हुन् भने सबै उनको पासमा आउने थिए । सबैले चिन्ने थिए । मलाई करोडौँमा कसैले जान्दछ, फेरि यस्तो किन भन्छन् । यो त बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । त्यसैले मनुष्यहरूलाई बुझ्नमा कठिनाई हुन्छ । पहिला पनि यस्तो भएको थियो । मैले नै आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गरेको थिएँ, फेरि यी शास्त्र आदि सबै गुम हुन्छन् । फेरि आफ्नो समयमा भक्तिमार्गका शास्त्र आदि सबै त्यही निस्कनेछन् । सत्ययुगमा एउटा पनि शास्त्र हुँदैन । भक्तिको नाम-निशान हुँदैन । अहिले त भक्तिको राज्य छ । सबैभन्दा ठूला हुन् श्री श्री १०८ जगतगुरु कहलाउने । आजभोलि त १००८ पनि भनिदिन्छन् । वास्तवमा यो माला हो यहाँको । माला जब जफ्छन् तब जान्दछन् फूल निराकार हो, फेरि हुन्छ मेरु, ब्रह्मा-सरस्वती युगल दाना किनकि प्रवृत्ति मार्ग हो नि । प्रवृत्ति मार्गकाले निवृत्ति मार्गकालाई गुरु बनाए भने के दिन्छन् ? हठयोग सिक्नुपर्छ । ती त अनेक प्रकारका हठयोग हुन्, राजयोग हो नै एक प्रकारको । यादको यात्रा हो नै एक, जसलाई राजयोग भनिन्छ । बाँकी अरू सबै हुन् हठयोग, शरीरको तन्दुरुस्तीको लागि । यो राजयोग बाबाले नै सिकाउनुहुन्छ । आत्मा हो फस्ट फेरि पछि हो शरीर । तिमी फेरि आफूलाई आत्माको सट्टा शरीर सम्भेर उल्टो भएका छौ । अब आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु भने अन्त मति सो गति हुनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस अनादि-अविनाशी बनी-बनाऊ ड्रामामा हरेकको पार्टलाई देही-अभिमानी बनेर, साक्षी भएर हेर्नु छ । आफ्नो स्वीट होम र स्वीट राजधानीलाई याद गर्नु छ, यस पुरानो दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा भुलेर जानु छ ।
- २) मायासँग हार्नु छैन । यादको अग्निले पापहरूको नाश गरेर आत्मालाई पावन बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ ।

वरदानः— दृढताको शक्तिले मन-बुद्धिलाई सीटमा सेट गर्नेवाला सहजयोगी भव

बच्चाहरूको बाबासँग प्यार छ त्यसैले यादमा शक्तिशाली भएर बस्ने, चल्ने, सेवा गर्ने ध्यान (अटेन्शन) धेरै दिन्छन् तर मनमाथि यदि पूरा कन्ट्रोल छैन, मन अर्डरमा छैन भने थोरै समय राम्ररी बस्छन् अनि हलचल गर्न शुरू गरिदिन्छन् । कहिले सेट हुन्छन् कहिले अपसेट । तर एकाग्रताको वा दृढताको शक्तिद्वारा मन-बुद्धिलाई एकरस स्थितिको सीटमा सेट गरिदियौ भने सहजयोगी बन्नेछौ ।

स्लोगनः— जति पनि शक्तिहरू छन् त्यसलाई समयमा प्रयोग गर्नु भने धेरै राम्रो-राम्रो अनुभव हुन्छ ।